

Sygn. akt X Ga 215/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Lesław Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa: **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

przeciwko: **(...) Spółce Akcyjnej W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej (...) Spółki Akcyjnej W. od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 5 lutego 2015 r. sygn. akt VII GC 75/14

- 1) oddała apelację;
- 2) zasądza od pozwanej (...) Spółce Akcyjnej W. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X Ga 215/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 4.463,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2012 roku i kosztami postępowania w wysokości 1.105,80 zł.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 18 sierpnia 2012 roku pozwana złożyła zamówienie na wybrany sprzęt z oferty powódki. Wartość zamówienia wyniosła 64.970,45 złotych brutto. Powódka dostarczyła pozwanej towar dnia 18 października 2012 roku. W dniu 25 października 2012 roku powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 63.633,07 złotych, z czego do zapłaty, po rozliczeniu zaliczki, pozostawała kwota 4.463,07 złotych. Pozwana nabyła własność towarów, odebrał je a w dniu 18 października 2012 roku, jednak nie zapłaciła w całości należności. Pozwana nigdy nie zgłaszała zastrzeżeń co do wykonania umowy, jakości towaru, ani nie odsyłała wystawionych na jej rzecz faktur VAT. Nie wносиła również o wystawienie faktur korygujących.

W ocenie Sądu Rejonowego zawarły umowę sprzedaży. Powódka sprostała obowiązkowi wykazania spełnienia przesłanek do zapłaty przez pozwaną pozostałej części ceny za zakupiony towar. Pozwana nie zaoferowała w sprawie żadnych dowodów pozwalających na obalenie domniemania, że nie została zawarta umowa na sprzedaż sprzętów kuchennych, ani też, że towary te nie zostały jej wydane, bądź wydane w stanie niezgodnym ze złożonym zamówieniem.

Podkreślenia wymaga również, iż pozwana prezentowała w toku procesu niejednorodną linię obrony, początkowo twierdząc, iż towar nie został dostarczony, w dalszej kolejności zaś podnosząc, że w stanie niekompletnym.

W świetle poczynionych w sprawie i nie zakwestionowanych skutecznie przez pozwaną ustaleń faktycznych, nie było podstaw do podzielenia podnoszonego zarzutu nienależytego wykonania umowy. Należy mieć przy tym na uwadze, że umowa sprzedaży ma charakter umowy konsensualnej. O tym, czy doszło do jej zawarcia decyduje wyłącznie złożenie zgodnych oświadczeń woli stron. Bez wpływu na zasadność roszczenia powódki pozostaje kwestia odsprzedania przez pozwaną zakupionego towaru kontrahentowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Bez znaczenia jest, że pozwana nie korzystała z przedmiotowego towaru. Istotnym jest, iż zakupiła zamówiony towar, a zatem powstał po jej stronie obowiązek zapłaty za niego ustalonej ceny.

Sąd uznał, że powoływanie się przez pozwaną na ustne informacje kontrahenta o niezgodności towaru ze specyfikacją oraz o źle wykonanym okapie, było niewystarczające do przyjęcia, że rzeczywiście doszło do takich ustaleń. Pozwana jako profesjonalny przedsiębiorca była zobowiązana do zachowania należytej staranności, co znajdowało zastosowanie także w zakresie dokumentowania dokonywanych ustaleń, bądź zgłaszania jakichkolwiek reklamacji. Tymczasem pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Pozwana nie zakwestionowała ani zamówienia towaru, ani jego dostarczenia. Pozwana nie zgłaszała również zastrzeżeń co do jakości towaru czy jego zgodności z zamówieniem.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegających na przyjęciu, że:

- pozwana złożyła zamówienie u powódki, podczas gdy ze złożonych przez powoda dowodów z dokumentów wynika wprost, iż zamówienie złożyła E. P. Prezes Zarządu (...) Sp. z o. o. w imieniu tej spółki, zaś transakcja odbyła się za zgodą pozwanej na warunkach określonych w fakturze pro forma na kwotę 59.170 zł.

- pozwana złożyła zamówienie na sprzęt z oferty powoda o wartości 64.970,45 zł,

- pozwana była zobowiązana do zapłaty zaliczki stanowiącej 90 % wartości zamówienia na trzy dni przed dostawą, podczas gdy z dokumentu u zamówienia wynika wprost, iż zaliczka stanowi 30% wartości Brutto zamówienia, a nadto jak wynika z akt, dokument ten nie wyrażał ostatecznego zamówienia.

- powódka dostarczyła pozwanej towar dnia 18 października, podczas gdy wydanie towaru z magazynu nastąpiło 25 października 2012 roku,

- pozwana nigdy nie zgłaszała zastrzeżeń co do wykonania umowy oraz jakości i ilości towaru, podczas gdy świadek P. oraz strona pozwana zeznali, iż zastrzeżenia takie były zgłaszane wielokrotnie, o tym także świadek S..

- pozwana otrzymała wezwanie od powódki, podczas gdy brak na to dowodów,

- powódka przeszkoliła pracowników po podłączeniu sprzętu, choć nie został na to przedstawiony żaden dowód, a ponadto lokal, do którego wstawiono sprzęt był dopiero w stanie adaptacji i nie dysponował pracownikami oraz nie było osób, które powód mógłby przeszkolić.

- pozwana zaksięgowała i zewidencjonowała faktury od powódki, choć takiego wniosku nie można było wyprowadzić z żadnego przedstawionego dowodu,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 27 w zw. z art. 30 kpc, art. 33 kpc art. 34 kpc poprzez rozpoznanie sprawy przez sąd miejscowo niewłaściwy,

- art. 233 kpc poprzez całkowicie dowolną i niekonsekwentną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pominięcie twierdzeń podnoszonych przez stronę pozwaną, bezpodstawne pominięcie kluczowej części zeznań świadka M. P. i nie wyjaśnienie tego pominięcia, nie dostrzeżenie nieprawidłowości wynikających ze złożonych dowodów z dokumentów, brak wszechstronnej oceny dowodów z dokumentów z uwzględnieniem podnoszonych przez pozwaną wątpliwości, nie dostrzeżenie różnicy kwotowej pomiędzy ustaloną przez Sąd (nieprawidłowo) kwotą zamówienia 64.970,45 zł , a kwotą z faktury pro forma 63.633,07 zł , nie dostrzeżenie, że powódka złożyła do akt 2 sprzeczne ze sobą zamówienia, nie dostrzeżenia, że zamówienia zostały podpisane przez podmiot trzeci (...) Sp. z o. o. i przypisanie pozwanej jej zobowiązań, przyjęcie, że powódka przeszkoliła pracowników pozwanej choć takiego wniosku nie można wyprowadzić z całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

- art. 227 kpc poprzez pominięcie dowodu z kluczowej części zeznań M. P. oraz pominięcie uzasadnienia tego faktu,

- art. 232 kpc poprzez zwolnienie powódki z obowiązku udowodnienia roszczenia kierowanego względem pozwanej, a nadto poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania strony powodowej pomimo, że powód takiego wniosku nie zgłosił,

- art. 328 § 2 kpc poprzez zaniechanie wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku, którym dowodom sąd odmówił wiary i dlatego , w szczególności w zakresie zeznań świadka M. P. oraz dlatego uznał za w pełni wiarygodne dowody z dokumentów złożone przez powoda pomimo ich rażącej nieprawidłowości.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji .

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest nieprawidłowe , gdyż dokonana przez niego dowolna i niekonsekwentna ocena zgromadzonego w sprawie ocena materiału dowodowe doprowadziła ten Sad do niewłaściwych ustaleń faktycznych sprawy i niesłusznego rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu powódka wskazała, że właściwość Sądu Rejonowego w Gliwicach wynika z art. 34 kpc. Powódka w sposób prawidłowy wskazała stronę pozwaną w niniejszej sprawie wykazując kolejno przekształcenia pozwanej spółki. W toku postępowania zostało wykazane, że pozwana zamówiła wskazany sprzęt, zapłaciła za dostarczoną fakturę pro forma. Sąd w niniejszej sprawie dokonał konkretnych ustaleń na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pozwana nie kwestionowała w toku postępowania I instancyjnego daty dostarczenia sprzętu. Sprzęt został zamontowany w innej dacie niż nastąpiło jego dostarczenie z powodu nieprzygotowania lokalu przez pozwaną.

Pozwana nie kwestionowała kompletności otrzymanej dostawy. Końcowa faktura została wystawiona na rzeczywistą wartość zamówienia , bowiem po dokonaniu przedpłaty zostały zamówione kolejne urządzenia i w trakcie dostawy nastąpiły zmiany sprzętu dokonane na prośbę pozwanej. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających jej stanowisko. Powódka złożyła wniosek o przesłuchanie stron w piśmie z dnia 30 stycznia 2014 roku W zakresie niezgodności towaru z umową nie zostało potwierdzone to żadnymi dokumentami. Na tą okoliczność wskazują jedynie strona pozwana i świadek M. P.. Pozwana nigdy nie kwestionowała należności objętej fakturą , nie domagała się obniżenia ceny czy też korekty faktury.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 kpc sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 kpc, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Ustosunkowując się do twierdzeń pozwanej zawartych w apelacji, a mających wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie podzielił prezentowanej tam argumentacji, dlatego też apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zważył, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem i jednocześnie uprawnieniem Sądu orzekającego, rozstrzygającego kwestie sporne w warunkach niezawisłości i na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 kpc zasadę swobodnej oceny dowodów. W swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że „jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 kpc i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona” (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002r., sygn. akt IV CKN 1316/00 oraz sygn. akt II CKN 817/00, niepubl.).

Takich naruszeń Sąd Odwoławczy nie stwierdził, przeciwnie w pełni podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy stwierdzając, iż ocena ta jest bezstronna, racjonalna i wszechstronna, a także iż w żadnym zakresie nie narusza zasad określonych w art. 233 kpc.

W szczególności Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, że pozwana nabyła własność towarów objętych fakturami VAT stanowiącymi podstawę żądania. Pozwana te towary odebrała i nie dokonała w całości za nie zapłaty. Pozwana nie wykazała, że dostarczony towar był niezgodny z umową. W tym zakresie nie wykazała, że składała powódce reklamację.

Podkreślić w tym miejscu należy, że stosownie do zasady wynikającej z art. 6 kc obowiązek udowodnienia, że sprzedany towar był wadliwy spoczywała na pozwanej jako strona z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa zatem reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodzenia oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zasada ta ze swej istoty została powtórzona w art. 232 zdanie 1 kpc. Przepisy art. 6 kc i art. 232 kpc wskazują także, że to na stronach ciąży obowiązek wykazania swoich twierdzeń. Rola Sądu zaś w zakresie dowodzenia sprowadza się jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyтым terminie, nie zaś do wyjaśniania czegokolwiek z urzędu, zarządzania w tym zakresie dochodzeń, czy też sugerowania stronom odpowiednich działań. Powyższemu obowiązkowi w zakresie wadliwości towaru pozwana nie sprostowała. Pozwana przed wytoczeniem powództwa nie kwestionowała kompletności dokonanej dostawy i jej zgodności ze złożonym zamówieniem. Nie kwestionowała również należności objętej fakturą.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że skarżąca nie przedstawiła wniosków ani środków dowodowych, które mogłyby podważyć trafność ustaleń Sądu Rejonowego. Za niewystarczające uznać należy oparcie przez skarżącą zarzutów apelacji na własnym przekonaniu o innej, niż przyjął Sąd Rejonowy doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

Powódka dołączonymi do pozwu dokumentami wykazała, że pozwana (...) Spółka Akcyjna w W. jest następcą prawnym Firmy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i tym samym posiada legitymację bierną w niniejszej sprawie. Fakt, że pozwana odsprzedała towar osobie trzeciej nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Z powyższych względów zarzuty apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.

SSO Lesław Zieliński